

Sygn. akt: I C 670/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Bożena Buraczewska
Protokolant:	sekretarka Katarzyna Cieślukowska

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2017 r. w Augustowie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. R., M. R.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I.

Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powodów R. R. i M. R. kwoty po 2.000,00 zł (dwa tysiące złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31.05.2017r. do dnia zapłaty.

II.

W pozostałej części powództwo oddala.

III.

Zasądza od powodów R. R. i M. R. solidarnie na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 229,00 zł (dwieście dwadzieścia dziewięć złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV.

Nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Augustowie) kwotę 29,54 zł (dwadzieścia dziewięć złotych 54/100) i powodów R. R. i M. R. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Augustowie) kwotę 57,33 zł (pięćdziesiąt siedem złotych 33/100) tytułem brakujących kosztów opinii biegłego.

Sygn. akt I C 670/15

UZASADNIENIE

Powodowie M. R. i R. R. wystąpili przeciwko (...) SA z siedzibą w W. z pozwem o zapłatę kwot po 6.000,00zł tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie, będące następstwem zdarzenia z dnia 19.03.2015r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25.04.2015r. do dnia zapłaty. Domagali się również ustalenia odpowiedzialności pozwanej na przyszłość za skutki wypadku któremu ulegli oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ze stanowiska powodów wynikało, że dniu 19.03.2015r. na trasie P.-D. doszło do wypadku komunikacyjnego w wyniku którego zostali poszkodowani. Powodowie byli pasażerami busa pracowniczego, którego kierowca naruszył przepisy o ruchu drogowym w ten sposób, iż nie zachował należytej ostrożności w trakcie wykonywania manewru wyprzedzania samochodu ciężarowego w wyniku czego uderzył w barierki, a następnie wjechał do rowu. Odpowiedzialność za zdarzenie, w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, przyjął pozwany. Na skutek powyższego zdarzenia powódka M. R. doznała skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa, urazu głowy, powierzchniowego urazu klatki piersiowej i urazu psychicznego, natomiast powód R. R. urazu karku, stłuczenia kolana lewego, urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu i urazu psychicznego. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za skutki wypadku i przyznał powodom zadośćuczynienie w kwotach po 1500 zł.

Pozwany (...) SA z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości. Domagał się również zasądzenia od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany nie kwestionował co do zasady swojej odpowiedzialności. Ze stanowiska pozwanego wynikało, że wypłacone powodom kwoty po 1500zł tytułem zadośćuczynienia są kwotami odpowiednimi i stanowią adekwatną wielkość w stosunku do doznanej przez powodów krzywdy.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Bezspornym jest, iż w dniu 19.03.2015r. na drodze krajowej nr (...) P. M. K. kierując autobusem M. o nr rejestracyjnych (...) sprowadził katastrofę w ruchu lądowym zagrażającą życiu i zdrowiu wielu osób – pasażerów tego pojazdu w ten sposób, iż kierując wyżej wymienionym autobusem i wiedząc, że jest on niesprawny technicznie przewoził pasażerów i doprowadził do zjechania z jezdni, przejechania przez przydrożny rów i ograniczające go barierki, po czym zatrzymał się w pustym zbiorniku retencyjnym i w wyniku tego zdarzenia nieumyślnie spowodował obrażenia ciała u przewożonych pasażerów na okres powyżej dni 7 i poniżej dni 7. Wyrokiem z dnia 24.10.2016r w sprawie II K 373/16 Sąd Rejonowy w Suwałkach uznał oskarżonego M. K. winnego popełnienia zarzucanego czynu z art. 173 § 2 k.k w. zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazał oskarżonego na karę 1 roku pozbawienia wolności warunkowo zawieszoną na okres próby 2 lat.

(wyrok k. 386-386 odwr. akt II K 373/16 SR w Suwałkach).

Proces podjętego przez powodów leczenia, znajduje odzwierciedlenie w dokumentacjach medycznych (k. 11-18).

W opinii lekarskiej (k. 138-144), sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii G. K., biegły stwierdził u powódki M. R. stan po urazie powierzchownym szyi i klatki piersiowej bez następstw klinicznych, który spowodował ostry zespół bólowy karku i klatki piersiowej trwający ok. 2 tygodni z uczuciem sztywności karku .Powódka nie mogła wykonywać żadnych cięższych prac fizycznych, czynności w pozycjach wymuszonych. W okresie pierwszych 3 tygodni po wypadku powódka wymagała pomocy innych osób w ubieraniu się i niektórych czynnościach z zakresu samoobsługi w wymiarze 1 godz. dziennie. Nie stwierdził u powódki uszczerbku na zdrowiu w związku z doznanymi w wyniku wypadku urazami oraz brak podstaw do twierdzenia, że w przyszłości stan zdrowia powódki może ulec pogorszeniu. Natomiast powód R. R. podczas wypadku w dniu 19.03.2015r. doznał powierzchownych urazów szyi, stłuczenia lewego stawu kolanowego z raną tłuczoną, urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu i raną ciętą. Następstwem doznanych obrażeń był ostry zespół karku i lewego kolana trwający ok. 2 tygodni z towarzyszącym uczuciem sztywności karku. Powód nie mógł wykonywać w tym czasie żadnych prac fizycznych, czynności w pozycjach wymuszonych, miał utrudnione chodzenie z powodu urazu lewego kolana. Biegły nie stwierdził uszczerbku na zdrowiu u powoda w związku z doznanymi podczas wypadku urazami. Zdaniem biegłego powód został w pełni wyleczony z doznanych urazów i nie ma podstaw do twierdzenia, że w przyszłości stan zdrowia powoda może ulec pogorszeniu w związku z doznanymi urazami.

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego G. K., która nie była również kwestionowana przez strony w sposób wyczerpujący wyjaśnia wątpliwości związane ze stanem zdrowia powodów, zaistniałym na skutek wypadku w dniu 19.03.2015r., stąd też Sąd obdarzył ją walorem wiarygodności i podzielił wnioski w niej zawarte. Powyższa opinia jest wyczerpująca, spójna i zupełna, sporządzona została przez osobę posiadającą specjalistyczną wiedzę w tym zakresie i dlatego Sąd w całości ją podzielił.

W myśl art. 444 § 1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Z kolei art. 445 § 1 kc, stanowi, iż w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecnictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie pieniężne, o którym mowa w art. 445 § 1 kc ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych dlatego ustalając kwotę zadośćuczynienia należy mieć na uwadze rozmiar cierpień fizycznych związanych z zaistnieniem wypadku, jak i dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia (por. wyr. SA w Białymstoku z 1.2.2005 r., III APa 9/04, OSA 2005, Nr 12, poz. 33; zob. także wyr. SN z 18.11.2004 r., I CK 219/04, L.). Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia" w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyr. SN z 28.9.2001 r., III CKN 427/00, niepubl.). Ustalenie krzywdy ma podstawowe znaczenie dla określenia odpowiedniej sumy, która miałaby stanowić jej pieniężną kompensatę. W żadnym razie ustalony stopień utraty zdrowia nie jest równoznaczny z rozmiarem krzywdy i wielkością należnego zadośćuczynienia (por. wyrok SN z dnia 5 października 2005 r., I PK 47/05, Mon. Pr. Pr. 2006, nr 4, s. 208). Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy za konieczne uważa się uwzględnienie: rodzaju naruszonego dobra, zakresu (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałości skutków naruszenia i stopnia ich uciążliwości, a także stopnia winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia (por. wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923; wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1980 r., IV CR 283/80, OSN 1981, nr 5, poz. 81; wyrok SN z dnia 9 stycznia 1978 r., IV CR 510/77, OSN 1978, nr 11, poz. 210)- Komentarz do art. 445 k.c. pod red. A. O..

Określając wysokość zadośćuczynienia, sąd powinien zatem brać pod uwagę wszystkie okoliczności, które dotyczą rodzaju chronionego dobra, rozmiaru doznanej krzywdy, charakteru następstw naruszenia, stopnia winy sprawcy itp.

Uwzględniając wszystkie powyższe okoliczności roszczenie powodów z tytułu zadośćuczynienia, Sąd uznał za wygórowane. Mając na uwadze fakt, iż powodowie otrzymali już z tego tytułu kwoty po 1500 zł tytułem zadośćuczynienia, Sąd uznał, iż stopniu skrzywdzenia powodów odpowiadać będą kwoty po 2000zł. Dlatego w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Zauważyć należy, iż jak wynika z opinii biegłego G. K. powodowie zostali w pełni wyleczeni z doznanych urazów i nie ma podstaw do twierdzenia, że w przyszłości ich stan zdrowia może ulec pogorszeniu w związku z doznanymi urazami. W tej sytuacji powództwo w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku jakiemu ulegli powodowie podlegało oddaleniu.

Należną powodom kwotę Sąd zasądził z ustawowymi odsetkami od dnia 31.05.2017r. Zgodnie bowiem z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 09.08.2006r. w sprawie I ACa 161/06 w razie ustalenia wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, uzasadnione jest przyznanie odsetek dopiero od chwili wyrokowania.

O kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do treści art. 98 i 108 kpc, przyjmując, iż powodowie wygrali sprawę w 34%, a przegrali w 66%. Zgodnie z zasadą obciążenia kosztami według wyniku sprawy, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów na rzecz pozwanego kwotę 229zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał pobrać od pozwanego i powodów odpowiednio kwoty 29,54 zł i 57,33zł tytułem brakujących kosztów opinii biegłego.